

МИНКИНА ТЪГА

(Народенъ мотивъ)

Влѣзла Минка въвъ градинка,
Въвъ градинка пѣстро китна
Да си бере росно цвѣте,
Да си кити росна китка,
Росна китка миризлива.
Китка кити малка Минка,
Китка кити съ сълзи плаче,
Съ сълзи плаче и нарежда:
„Мила китко миризливо,
Отъ тръндафилъ, теменужки,
Отъ шибой и ранъ-босилекъ,
Росна китко не увѣхвай,
Не увѣхвай, не уклюмвай,
Че ще тебе да изпратя
Дълга пѣтя задъ Балкана
Задъ Балкана на Пирина
Да накитишъ, росна китко,
Татковия гробъ самотень...
Че мой татко на Пирина
Падна мъртавъ въ бой ужасень,
Въ бой ужасень съсъ турцитѣ.
Кога стигнешъ, росна китко,
Ти на татковъ гробъ самотень,
Развий пѣпки, трепни съ листца,
Трепни съ листца, татку кажи:
— Както вѣхнатъ мои листа
За градинка, за росица,
Тѣй си вѣхне твойта Минка
По милъ татко въ гробъ заровень...
Какъ жаднѣятъ мои листа
За водица, за росица
Тѣй жаднѣе твойта Минка
Отъ татка си за милувки,
За милувки, за цѣлувки...“

Ярославъ Сиѣжинъ,